

led, der varetager det offentlige interesser. I sidstnævnte tilfælde må det imidlertid forudsættes, at de overordnede tilskudskriterier er bestemt af en offentlig myndighed. Udvalget nævner som eksempel, at tildeling af ikke øremærkede tilskud til en forening, der videregiver beløbet eller dele heraf som øremærkede tilskud til medlemmer, ikke vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse. Et medlem, der giver urigtige eller vildledende oplysninger til foreningen for at opnå tilskud, vil fortsat kunne straffes efter de øvrige bestemmelser i straffeloven, herunder efter omstændighederne for bedrageri efter straffelovens § 279 over for foreningen.

Udvalget finder endvidere, at der skal være tale om midler, der indgår i statslige, amtskommunale eller kommunale budgetter. Således vil der ikke være tale om midler omfattet af den foreslåede regulering, hvis en offentlig myndighed alene yder bistand til eksempelvis fordeling af en privat gave.

Udvalget bemærker, at en ensartet regulering som den foreslåede på to områder vil indebære ændringer af retstilstanden i relation til nationale midler.

For det første indeholder den nuværende § 289 a i overensstemmelse med kravene i EU-svigskonventionen ikke en forudsætning om, at der skal foreligge en bestemmende vildfarelse. Bestemmelsen kan således anvendes uafhængigt af, om der med svigen er fremkaldt, bestyret eller udnyttet en vildfarelse, der har bestemt en anden til at handle på en måde, der forvolder denne person eller andre, som handlingen bliver afgørende for, et tab. En fælles regulering vil således indebære, at et sådant krav om bestemmende vildfarelse ikke længere vil gælde i relation til svig med nationale midler.

For det andet finder den nugældende § 289 a, stk. 2, i overensstemmelse med EU-svigskonventionen anvendelse i tilfælde, hvor EU-midler er udbetalt med rette, men hvor midlerne efterfølgende anvendes i strid med det formål, de var bevilget til. For så vidt angår nationale midler vil sådan efterfølgende uberettiget anvendelse i dag ikke være strafbar, og der vil således med en fælles regulering være tale om en udvidelse af det strafbare område i relation til nationale midler.

Udvalget finder, at det må give anledning til overvejelse, om en sådan nykriminalisering i relation til efterfølgende anvendelse af nationale midler i visse tilfælde vil være for vidtgående.

Der ydes en række tilskud inden for det sociale område. Visse af disse adskiller sig ikke markant fra visse typer tilskud, der ydes af EU-midler, mens der i andre tilfælde er tale om ydelser, der ydes til privatforbrug i

breder forstand, og som i dag formentlig kun forekommer som rent nationale ydelser, eksempelvis konstanthjælp. Udvalget finder ikke, at sådanne ydelser til privat brug bør være omfattet af den foreslåede bestemmelse for så vidt angår efterfølgende brug i strid med det formål, midlerne var bevilget til. Udvalget foreslår på den baggrund, at denne del af den foreslåede § 289 a ikke skal være anvendelig på ydelser til privat brug.

Udvalget har endvidere overvejet, hvorledes det indbyrdes forhold bør være mellem den foreslåede § 289 a og særlovgivningen på de omhandlede områder.

Udvalget har i den forbindelse peget på, at de områder, der foreslås reguleret af bestemmelsen, ofte er dækket af straffebestemmelser i særloven. Udvalget foreslår, at § 289 a skal være subsidiær i forhold til sådanne straffebestemmelser, således at bestemmelsen især regulerer det område, der i dag behandles efter bedrageribestemmelsen i straffelovens § 279.

Det foreslås på den baggrund, at det i bestemmelsen angives, at § 289 a kun finder anvendelse, hvis anden lovgivning ikke indeholder en tilsvarende regulering. Udvalget fremhæver, at dette kun skal anses for tilfældet, hvis særlovsbestemmelsen indeholder en fuldstændig, selvstændig straffehjemmel og ikke (udtrykkelig eller forudsat) kun har straffebestemmelser vedrørende mindre overtrædelser, mens grovere tilfælde er overladt til straffelovens bestemmelser.

En sådan opbygning, hvor den foreslåede § 289 a gøres subsidiær, vil indebære, at bestemmelsen skal finde anvendelse i følgende situationer:

For det første er den foreslåede bestemmelse anvendelig, hvis der er tale om en overtrædelse på et område, der ikke er reguleret af en særlov, eller hvor særloven ikke regulerer et tilsvarende gerningsindhold. Dernæst vil bestemmelsen være anvendelig i tilfælde, hvor overtrædelsen vedrører et område, der er reguleret ved en særlov, der dog ikke indeholder straffebestemmelser. Endelig vil bestemmelsen komme i anvendelse, hvis det pågældende gerningsindhold er reguleret i særlovgivningen, men særlovgivningens straffebestemmelser henviser til straffeloven, og særlovens strafferamme konkret anses for utilstrækkelig.

Udvalget har overvejet, hvilken strafferamme den foreslåede § 289 a bør indeholde. Udvalget finder, bl.a. under hensyn til at sociale ydelser som udgangspunkt foreslås omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde, at strafmaksimum bør følge straffelovens § 285, der angiver normalstrafferammen for berigelsesforbrydelser. Udvalget foreslår derfor, at overtrædelser af den foreslåede § 289 a straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder.